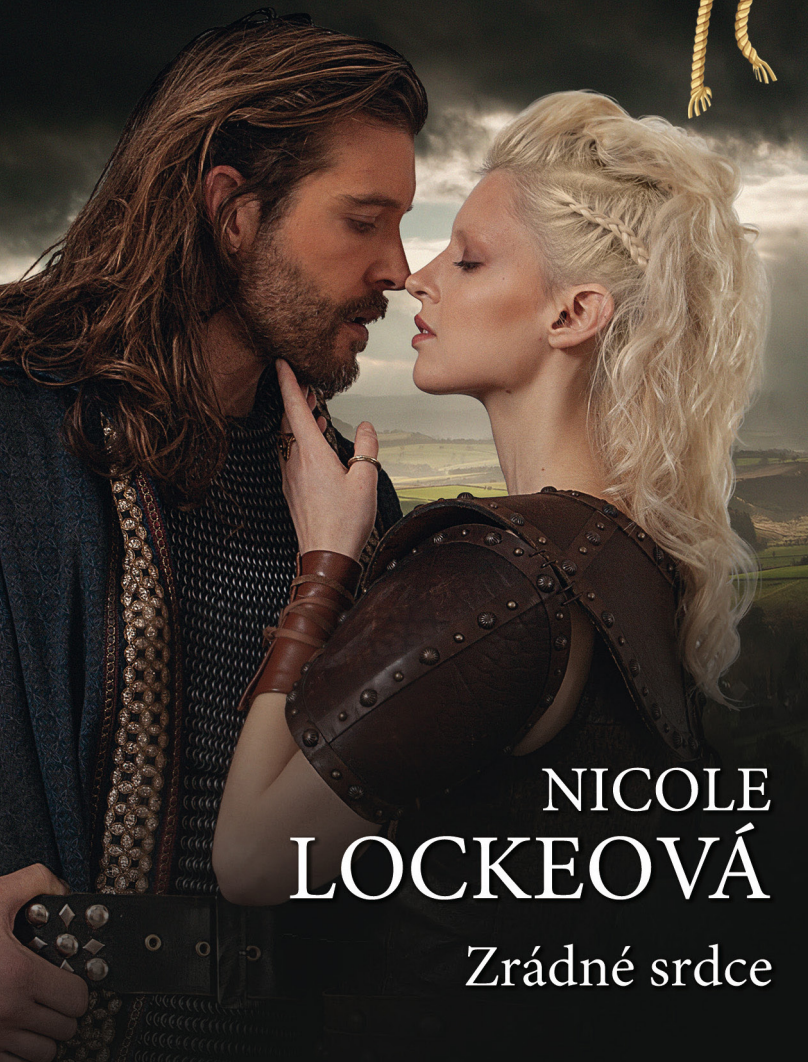

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

NICOLE
LOCKEOVÁ

Zrádné srdce

NICOLE LOCKEOVÁ

ZRÁDNÉ SRDCE

PŘEKLAD

OLE VOLEMAN

Milá čtenářko,

další měsíc utekl jako voda v řece, a já Vám klepu na dveře s dalšími historickými harlekýnkami. Je čas dovolených, volných slunečných dní a lenošení! A k tomu Vám nabízím trochu zábavy, dobrodružství a hezkého čtení...

S Nicole Lockeovou se vydejte do raně středověké Anglie. Zrádné srdce přivede hlavní hrdinku Cressidu, která nemá zrovna lehký život, do pořádných problémů. A to nejen v lásce.

Bronwyn Scottová Vás tento měsíc nechá nahlédnout do života dalšího lorda z Cornwallu. Jaké jsou Vášně lorda Trevethowa? Začtěte se do jeho příběhu a poznáte, že je to nejen přitažlivý muž, ale i velmi charismatický, inteligentní, zdvořilý, starostlivý... prostě všechna nej. Ale je takový skutečně?

Přeji Vám krásné a pohodové letní dny.

*S láskou
Váš Harlequin*

Nicole Lockeová

ZRÁDNÉ SRDCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Captured by Her Enemy Knight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Nicole Locke
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7806-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7807-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7808-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jaro 1297, Anglie

Cressida Howeová kráčela uzoučkými křivolakými uličkami směrem k doverskému přístavu. V mužském oblečení, dlouhém černém plášti a s kápí, jež jí zakrývala skoro celou tvář, se proplétala mezi rybáři, námořníky a žebráky a snažila se nevnímat ten všudypřítomný odporný zápach, který se vznášel nad celým Doverem.

Na přístavních městech Cressida ze všeho nejvíc nenáviděla právě jejich typický odér. Každé nadechnutí v ní vzbuzovalo pocit, že se brodí mezi nafouklými mrtvolami, jejichž odhalené vnitřnosti byly příliš dlouho vystaveny nemilosrdnému slunci. Hnilobný puch zdechlých ryb se v ovzduší mísil se štiplavým a pronikavým odérem lidského potu, moči a nánosů špíny a Cressidě se z toho co chvíli zvedal žaludek.

U všech svatých, zaklela v duchu, zatímco se vyhýbala několika nepozorným dětem, a přitom málem vrazila do žebráka s nohama plnými hnisavých puchýřů.

Klopýtla, ale rychle získala ztracenou rovnováhu a pokračovala dál.

„Hej, ty, dávej pozor, chlapče!“ utrl se na ni žeb-
rák zlostně.

Cressida se za ním ani neotočila, ačkoli dobře věděla, že volá na ni. Byla velmi štíhlá a měla drobnou, jemnou a útlou kostru, a i když jí už bylo dobrých pár let přes dvacet, v mužských šatech vypadala mnohem víc jako mladík než dospělý muž.

Přístavní zápach se jí teď zdál téměř nesnesitelný. Motala se jí z něj hlava a chtělo se jí zvracet, ovšem nemohla si dovolit být jakkoli nápadná, a proto si v duchu představovala, že je právě na palubě lodi na širém moři, kde vane svěží a čerstvý vzduch, kde jí vítr hladí její alabastrové tváře s lehce zlatým nádechem, čechrá její světlounce blondaté vlasy, nyní pečlivě schované pod velkou černou kápí, a přináší s sebou cosi jako příslib nového života.

Lepšího života, pomyslela si toužebně v duchu.
Mnohem lepšího...

Života, v němž se nebude muset schovávat a v němž bude moci dýchat příjemně voňavý vzduch namísto vzduchu prodchnutého odporným hnilobným pachem leklých ryb a zanícených a hnisajících puchýřů.

Až na, že to byly lži. Všechny tyto přísliby, všechny záblesky naděje byly jenom bohapusté chiméry, nic víc. Cressida Howeová dobře věděla, že ji žádný lepší život nečeká. Tenhle byl jediný, jaký měla a na tom se nejspíš nikdy nic nezmění.

Proč by ostatně také mělo? Možná to nebyl zrovna

snadný život, dokonce ho ani neměla nijak zvlášť ráda, občas ho nenáviděla a rozhodně to byl velmi osamělý život, často zoufalý a krutý, ale byl to její život.

Žádný jiný neznala. Žádný jiný jí nebyl souzen. Jenom tenhle.

S tím se Cressida už dávno smířila. Nebo se o to alespoň snažila, protože jí beztak nic jiného nezbyvalo. Ona si svůj život sice nevybrala, nikdo se jí neptal, jestli ho chce, avšak musela ho žít.

Většinou jím Cressida i přes všechny nesnáze, nástrahy a nepříjemnosti proplouvala vcelku snadno, protože jí bylo od dětství vštěpováno, že musí být silná a nesmí si na nic stěžovat.

Stesky jsou k ničemu, Cressido, opakoval jí její přísný otec, jenž si vzal její výchovu na starosti. *Jestli budeš fňukat, postarám se o to, abys měla proč.*

A Cressida zatnula zuby, spolkla slzy, zvedla hlavu a dál snášela nepohodlí, ba dokonce mnohá příkoří, jichž se na ní otec dopouštěl.

Jak se mu však měla bránit? Jak s ním měla bojovat? Byl to její otec. Jediný příbuzný, jakého v životě měla a ona ho musela poslouchat.

Na slovo.

A tak jí nezbyvalo než plout dál životem, který pro ni sir Richard Howe vybral.

Byla jako osamělá vlčice, věčně na pozoru, se zbystřenými smysly a schopností učinit se neviditelnou, pokud chtěla, aby ji nikdo nespátlil – nebo pokud to po ní vyžadoval její otec. Dokázala se pohybovat nenápadně jako duch a tiše jako stín. Byla jako voda,

jež člověku proklouzne mezi prsty, než ji stačí zachytit do dlaně a sevřít. Nebezpečí uměla vycítit rychleji, než se k ní přiblížilo až příliš, a proto měla před svými nepřáteli náskok – alespoň většinou to tak bylo.

Její nepřátelé byli ve skutečnosti otcovi nepřátelé. On vedl její kroky, zadával jí úkoly a určoval, kdo je dobrý a kdo je zlý, kdo je přítel a kdo nepřítel. Posílal ji na výzvědy a ona mu nosila informace, které potřeboval. Obvykle bez otázek, protože otec nechtěl, aby se ptala.

Do Doveru ale Cressida nepřijela jako špeh. Tentokrát ji tu nečekalo setkání s žádným nepřitelem. Neposlal ji sem otec, aby špehovala protivníky a zrádce Anglie a krále Eduarda – nebo protivníky a zrádce přímo sira Richarda Howea, což nebylo vždycky to samé. Její otec sloužil králi, ale měl také své vlastní zájmy.

Velmi tajné zájmy, o nichž nesměl mít král Eduard ani potuchy.

Cressida přijela do Doveru za otcem, protože si s ním potřebovala promluvit o jisté velmi důležité věci, kterou se nedávno dozvěděla. Podle jejích informací se měl otec někdy v následujících dnech – dnes, zítra, možná pozítří – nalodit na loď plující do Francie a Cressida ho potřebovala zastihnout, než tak učiní. Musela se s ním setkat, i když tím hodně riskovala.

Otec se na ni totiž zlobil, a to velmi. Trvalo to už téměř rok, přičemž před šesti měsíci s ní přestal mluvit docela. Pokud po ní chtěl nějaký úkol, poslal jí vzkaz po některém ze svých mužů. Otcovy vzkazy

byly ukryty ve váčcích červené barvy a muži, kteří je doručovali, museli Cressidě ukázat otcův prsten, aby si byla jistá, že je za ní skutečně poslal on.

Před půl rokem ji otec uvrhl do vyhnanství. Vmetl jí do tváře, že si hřál hada na prsou, a nařídil jí, aby mu odteď nechodila na oči. Příjezdem do Doveru riskovala jeho zlobu a trest, který si podle něj rozhodně zasloužila.

Přesto se Cressida rozhodla ho vyhledat. Potřebovala s ním nutně mluvit.

Co se vlastně před půl rokem stalo? Cressida se pod kápí ušklíbla.

Postavila se jeho vůli. Zradila ho. Nechala uprchnout jistou ženu, kterou otec hledal celé měsíce, protože měla něco, co chtěl. A co víc, namísto toho, aby tu ženu zabila svým šípem, prostřelila otcí rameno těsně před tím, než jí on stačil probodnout hrdlo.

Tím jí Cressida zachránila život.

A sebe uvrhla do vyhnanství.

Otec po její střele padl bolestí k zemi a jím pronásledovaná žena uprchla i s předmětem, o nějž dlouhé měsíce usiloval jako posedlý.

I po půl roce si Cressida pamatovala, jak se na ni otec podíval, když za ním po tom incidentu přišla. Rysy ve tváři měl tvrdé jako kámen a oči studené jako led.

Tohle bylo naposledy, dcero, řekl jí cizím hlasem, který se jí zařezával do srdce. Jestli se mě ještě jednou pokusíš přelstít, budeš toho trpce litovat.

Nepochybovala o tom, že toho bude litovat. Sir Richard Howe nikdy nevyhrožoval jenom tak. Byl to

nemilosrdný kat a ona byla cosi jako jeho prodloužená ruka.

Byla jeho špehem.

Jeho zbraní.

Jeho lučištnicí.

Když prostřelila otcí rameno, místo aby se trefila do hrdla statečné Skotky, Mairead z klanu Buchananů, věděl, že to udělala schválně. Nemělo smysl mu lhát, protože znal její schopnosti. Naučil ji střílet z luku tak, že téměř nikdy neminula cíl.

Cressida byla vynikající lučištnice. Takřka nikdy neselhávala. Pokud ano...

Pak proto, že chtěla.

Cressida došla na molo a rozhlédla se kolem sebe. Přijela do Doveru už včera, ale otce ani žádného z jeho mužů v přístavu ani přilehlých křivolakých uličkách nespátřila. Pravděpodobně ještě nedorazili do města.

Jak se asi bude tvářit, až mě uvidí? pomyslela si v duchu. Potrestá mě, že jsem ho vyhledala, přestože mi nařídil, abych se k němu ani nepřibližovala?

Ovšemže ji potrestá. Otázkou bylo, jak.

Stejným způsobem, jako když byla Cressida malá?

Vyhnout se katovu trestu bylo skoro nemožné, protože její otecrazil zásadu, že každý čin má své důsledky. Nebylo divu, že si ho do svých služeb najali Warstoneovi, velmi bohatá a velmi nelítostná anglická rodina. Díky tomu měl sir Richard Howe takřka neomezené prostředky i možnosti. Jeho prsty byly skoro stejně dlouhé, jak velká byla jeho nenávist vůči všem, kdo se mu stavěli do cesty nebo podrývali jeho

autoritu, což Cressida svým prohřeškem před půl rokem učinila.

Co na tom, že byla jeho dcera a že on byl jejím otcem. Pro něj byla pouhou loutkou, za jejíž provázky může tahat. Ona byla jeho výtvozem a on...

On byl jejím stvořitelem.

Ano, právě sir Richard Howe a nikdo jiný z ní vytvořil to, čím nyní Cressida byla.

Cressida však nevynikala pouze ve špehování a v lukostřelbě. Ovládala mistrně dýku, byla vynikající šermířkou a uměla bojovat i mečem nebo holýma rukama, když došlo na věc. Kde jí chyběla síla, doháněla to mrštností, prozíravostí a chytrostí. Byla jako David bojující s Goliášem, a tím se vyrovnala lecjakému muži.

Otec ji ostatně vycvičil, jako kdyby byla mužem. Neulevil jí, ani když umdlévala únavou a sotva stála na nohou. Byla vychována tvrdou rukou, což sice těžce nesla v dětství, ale v dospělosti jí to pomohlo zvládat složité a po tělesné i duševní stránce vyčerpávající situace. Uměla snášet bez reptání nepohodlí, nedostatek jídla i rozmary počasí.

Většinou byla jeho špehem s lukem v ruce, kterým jistila otce nebo muže z jeho družiny. Několikrát však už musela i zabít – nepřátele, kteří zradili krále Eduarda a donášeli Skotům, s nimiž byli Angličané na kordy. Nedělala to ráda, ovšem její otec tvrdil, že vyšší cíle si žádají oběti. Říkal, že bojují za vlast, za krále a za anglické ideály. A ona poslouchala.

A neptala se.

Až dvě události, které její vztah s otcem navždy pošramotily a kvůli kterým se rozhodl najít si za ni náhradu, což byl důvod, jenž ji přivedl do Doveru.

Potřebovala vědět, jestli je to pravda a otec ji skutečně hodlá nahradit a zapudit navždy.

Před několika týdny se k ní donesla informace, že její otec má u sebe dítě, ještě nedospělé děvčátko, které měl snad dokonce unést, aby ji vycvičil jako cvičil kdysi Cressidu. Jeden z jeho mužů, který jí tu novinu pošeptal do ucha, když jí předával otcův vzkaz, dokonce naznačil, že to dítě je nemanželská dcera sira Richarda Howea.

Moje nevlastní sestra, pomyslela si Cressida, zatímco opřená o kamennou zeď jednoho z domků v přístavu bojovala s dalším návaem nevolnosti.

Tys ji viděl? zeptala se toho muže Cressida. *Viděl jsi ji na vlastní oči?*

O tom s tebou nesmím mluvit, Cressido. *Ty víš, že ne. Mám ti předávat rozkazy. Nic víc.*

Proč jsi mi o tom tedy řekl? přeměřila si ho vzdorovitým pohledem.

V zelených očích se mu zablýsklo a Cressida si nebyla jistá, jestli se na ni zlobí, nebo s ní soucítí. Možná od obojího trochu.

Znali se spolu dlouho, velmi dlouho. Byl ve věku jejího otce a sloužil pro něj už v dobách, kdy Cressida nebyla na světě. Když ji otec poslal na její první výpravu, během které měla špehovat tábor královny družiny rytířů, vzal si ji starý Tom pod svá křídla a dával na ni pozor, aby se jí nic nestalo a úkol zdárně splnila. Cressida ho měla svým způsobem

ráda – raději než otce. Uměl ji pochválit a byl k ní mnohem laskavější.

Tak proč? opakovala, když neodpovídal.

Protože bys měla vědět, že z ní chce udělat tvoji nástupkyni, Cress. Jestli se osvědčí, dosadí ji na tvoje místo.

Kvůli dvěma chybám?

Znáš svého otce. Je to tvrdý a nemilosrdný muž. I jedna chyba by byla příliš, natož dvě.

Ano, znala svého otce. Zнала ho velmi dobře, a proto věděla, čeho je schopen. Nemohla se rozhodnout, jestli lituje spíš sebe nebo svoji nevlastní sestru – údajnou nevlastní sestru –, protože ji čekaly roky nelidského výcviku, roky bolesti a utrpení. A roky samoty.

A já? zeptala se nahlas starého Toma. *Co bude se mnou, až mě otec nahradí?*

Postarší muž, který měl za sebou mnoho soubojů, potyček a bitev, jen pokrčil rameny. Pak se na ni usmál. *Musíš být silná a nestavět se mu na odpor. Na tvém místě bych se mu vyhýbal. Časem ti možná odpustí. Jsi vynikající špionka a ještě lepší lučištnice. Tvůj otec tě potřebuje, a myslím, že to ví.*

A jestli ne? zamumlala.

Potom...

Starý Tom smutně pokrčil rameny. Zbytek jeho věty zůstal viset ve vzduchu.

Od té doby Cressida se starým Tomem o unesené nevlastní sestře nemluvila. Viděla se s ním ostatně už pouze jednou, když jí předával instrukce k dalšímu úkolu, ale k tomuto rozhovoru se nevrátili. Zjistila

jen to, že se otec chystá na krátkou cestu do Francie a že jeho loď bude vyplouvat z Doveru, jako obvykle.

A teď tu byla, aby se před něj postavila a zeptala se ho přímo. Potřebovala vědět, jestli je to pravda. Pokud ano, bude to znamenat jedině. Její vyhnanství bude dál pokračovat.

Kdy přesně a kterou lodí by měl otec do Francie odplout, Cressida netušila. Od včerejška se potloukala v přístavu, aby ho nepropásla, avšak zatím neúspěšně. Nevšimla si ani žádného malého děvčátka, jež by mohlo být její nevlastní sestrou.

K čertu s tím, zaklela Cressida rozzlobeně v duchu, když ji praštil do nosu další závan smrdutého pachu leklých ryb, načež jeden z námořníků začal pár metrů před ní vypouštět proud moči. *K čertu s tímhle strašlivým městem a k čertu s otcem.*

Měla toho akorát tak dost. Rychle dokončila svoji obvyklou trasu křivolakými uličkami a pak zamířila k malému lesíku nad městem. Napadlo ji, že když se schová v koruně jednoho ze stromů, bude mít přístav jako na dlani. Až se bude chystat k vyplutí další loď, stačí seběhnout dolů. Otec snad musí dorazit nejpozději zítra nebo pozítří, jestli to starý Tom nějak nepopletl. Pokud se mu na cestě sem něco nepříhodilo.

Nebo pokud jsme se už neminuli...

Začínala ji zmáhat únava a potrebovala si odpočnout. A také se chtěla dostat mimo ten odporný zápach, který už nedokázala déle snášet.

Na kraji lesíku si Cressida našla rozložitý dub s košatou korunou a pečlivě ho několikrát obešla, aby se ujistila, že v jeho listoví bude bezpečně chráněna

ze všech stran. Poté se vyhoupla na jednu ze spodních větví, povylezla o kousek výš a našla si vcelku pohodlné místo s dobrým výhledem na přístav.

Zdálo se, že je v něm klid. Cressida si proto dovolila polevit v pozornosti, opřela si hlavu o kmen za sebou a zavřela oči. Cítila se tak vyčerpaná, že se jí téměř okamžitě začal pod víčka vkrádat spánek.

Nebránila se mu. Během let, kdy byla nucena se pohybovat mezi stíny a schovávat se, se naučila odpovídat efektivně, protože nikdy nevěděla, kdy bude její spánek přerušen a ona bude muset buď bojovat, nebo utíkat. Proto využívala každou příležitost k tomu, aby si vydechla a nabrala sílu. Tady, v koruně dubu nad doverským přístavem, si připadala v bezpečí. Tady jí snad nehrozí žádný útok z nepřátelské strany. Tady může klidně spát...

Mýlila se.

Ach bože, jak moc se mýlila! A zrovna ona, která byla vždy tak opatrná a tak obezřetná.

Cressida, která skoro nikdy nedělala chyby, se právě dopustila té největší ve svém životě. A za to teď bude muset pykat. Za to bude muset zaplatit vysokou cenu – dost možná tu nejvyšší vůbec.

Když její útlý kotník sevřela obrovská mužská ruka, věděla, že je zle. Na útěk bylo pozdě, ovšem musela se o něj alespoň pokusit. Byla vychovaná jako bojovnice, která se nikdy a za žádných okolností nevzdává.

Bleskově sáhla po luku a toulci se šípy, které si pověsila na větev nad sebou, avšak ve stejné chvíli si

uvědomila, že v téhle situaci je jí její největší zbraň k ničemu. I kdyby se jí podařilo vytáhnout šíp, nebude schopná napnout tětivu a vystřelit.

Dýka, blesko jí hlavou.

Ano, dýka by byla mnohem lepší řešení, jenomže jednu měla zastrčenou v botě, za kterou ji držel nepřítel pod ní. Tu, již obvykle nosila za pasem kalhot, si položila na větev vedle sebe, aby se k ní dostala rychleji, kdyby bylo třeba. Zbraň teď ležela dole na kořenech, blyštěla se ve slunci a vysmívala se jí, jak je hloupá. Tak neskutečně hloupá, až tomu Cressida skoro ani nemohla uvěřit.

Kdyby mě teď tak viděl otec, blesko jí hlavou.

Potrestal by ji, tím si byla absolutně jistá. Potrestal by ji za to, že si dovolila na chvíli usnout a nechala k sobě přijít nepřítele. Potrestal by ji za její další chybu a neměl by s ní slitování.

Potrestal by ji tak, aby na to nezapomněla a příště byla obezřetnější.

Tak, jako to dělal vždycky, i když byla ještě malé a bezbranné dítě.

Aby sis pamatovala, že za chyby se platí. Jeden špatný krok a skončíš s probodnutým srdcem. Pokud budeš mít štěstí. Když ne, strávíš hodiny, dny nebo i týdny v bolestech, až tě budou mučit, a budeš se modlit, aby ses nikdy nenarodila. Můj trest ti pak bude připadat jako pohlázení.

A pak otec zvedl ruku s dýkou a zlehka přejel ostrou stranou po jejích zádech. Potom ještě jednou. A znovu. I nyní, po letech, Cressida cítila, jak jí po těle stékají tenoučké pramínky krve. Bolelo to, avšak

ještě o něco víc na duši než na těle. Před otcem nesměla plakat. Kousala se do jazyka a do rtů, polykala slzy a tiše trpěla.

Bez otázek a bez reptání.

Nyní také pocítovala bolest, ačkoli to byl poněkud jiný druh bolesti. Prsty svírající její kotník se sevřely ještě o něco pevněji. Zatnula zuby a potlačila bolestivé syknutí. A pak útočník pod ní škulb rukou a Cressida spadla tvrdě na zem. Okamžitě se pokusila hmátnout po dýce, ale útočník jí stoupl na zápěstí obřím chodidlem, takže jí nedokázala pohnout ani o malý kousek.

Klekl si nad ni, otočil ji na záda a dal jí ruce za hlavu. Cressida sebou škubala, avšak neměla žádnou šanci. Byl příliš velký. Příliš mohutný. Byl vysoký jako dub a měl sílu jako medvěd. Byla vůči němu v nevýhodě a navíc neviděla přes kápi, jež jí spadla do obličeje.

Jako kdyby dokázal číst její myšlenky, přitáhl její pravé i levé zápěstí až k sobě a objal je obě prsty jedné ruky. Druhou rukou jí posunul kápi na čelo.

Cressida zalapala po dechu.

Tvář, jež se nad ní skláněla, znala – dokonce velmi dobře, už od svého dětství. Někdy ji dokonce pronásledovala ve snech, ovšem v jejich představách se na ni obrovitý muž s hustými hnědými vlasy a sytě modrýma očima nikdy nedíval takhle.

Jako kdyby mě chtěl zabít.

Což pravděpodobně také chtěl.

„Už jsem se začínal bát, že nikdy neuděláš chybu,“ zavrčel temným hlasem.

„Kdo jsi?“ předstírala Cressida, že ho vidí poprvé v životě. „A co po mně chceš?“

Eldrik z Hawksmooru neodpověděl. Místo toho zvedl ruku a sundal jí kápi z hlavy. Jeho modré oči se rozšířily. Zíraly na ni v němém, ohromeném úžasu.

Cressida věděla, proč tomu tak je. Ať už čekal kohokoli, rozhodně nečekal ji.

Ženu.

Hlavně zůstaň v klidu. Nesmíš udělat další chybu. Nesmíš mu prozradit, kdo jsi a že ses ho v minulosti, před necelým rokem, pokusila zabít. Jestli zjistí, že jeho přítel zemřel tvým šípem, zabije on tebe. Nebude s tebou mít žádné slitování...

Muž svírající její zápěstí na ni nepřestával zírat. Výraz jeho modrých očí se postupně změnil z úžasu ve vztek.

Ví to, uvědomila si. Ví, kdo jsem. Ví, co jsem udělala. Proto mě drží pod sebou a proto se na mě dívá tímhle nenávisným pohledem. Přišel mě zabít.

Cressida cítila, jak se jí sevřelo srdce. Ocitla se už v mnoha a mnoha nebezpečných situacích. Bojovala s nepřáteli i muži svého otce, které na ni sir Richard Howe čas od času posílal, aby ji udržoval ve střehu a aby nikdy nevypadla ze cviku. Jejich cílem nebylo ji zabít, avšak musela se jim ubránit. Za odměnu pak Cressida dostala vzkaz s úkolem, který jí poslal otec.

Celý svůj dospělý život musela být ve střehu. Celý svůj dospělý život se pohybovala na tenkém laně nataženém nad propastí.

Nikdy se však nedívala smrti do tváře takhle zblízka jako právě nyní.

Ví to, opakovala si znovu v duchu. Přišel si pro mě. Našel mě, aby pomstil své přátele.

Cressida měla za úkol zabít především jeho, Eldrika z Hawksmooru. O další muže z Eldrikovy družiny se pak měl postarat její otec. Od něj také věděla, že Eldrik začal pro krále Eduarda pracovat jako špion, a i když byl sir Richard Howe Angličan každým coulem, s královými špióny neměl z osobních důvodů slitování. Mohli by o něm totiž zjistit něco, co by mu u krále Eduarda pěkně zavařilo.

Cressida však selhala. Přesněji – tehdy poprvé v životě neuposlechla otcův rozkaz a nechala Eldrika z Hawksmooru naživu.

Muž s hustými hnědými vlasy a sytě modrýma očima ji fascinoval už od dětství. On ji neznal, ale ona jeho ano. Věděla, kdo je. Zнала jeho jméno. A tajně, platonicky, ho celé dlouhé roky milovala. Byl jejím hrdinou. Jejím rytířem. Jejím princem...

Nemohla ho zabít. Jeho ne. Nedokázala mu prostřelit srdce šípem, a tak ten osudný den zamířila o kousek vedle a trefila se pouze do jeho paže.

Dvakrát.

Vystřelila na něj celkem tři šípy. Dvěma zasáhla jeho paži a jeden si našel – byť nešťastnou náhodou – cestu do srdce jednoho z jeho druhů. Ten den však zemřeli celkem tři jeho přátelé. Šípy, které je zabily, patřily jí. Vyrobita je sama.

Nikdy se nikomu nepřiznala k tomu, že Eldrikovi darovala život. Ani starému Tomovi ne, ale její otec to věděl. Tím si byla Cressida jistá.

Znal její schopnosti. Věděl, že na vzdálenost, ze

které na Eldrika střílela, by tak vynikající lučištnice jako ona nikdy neminula, a že její selhání bylo úmyslné.

To byla její první chyba.

Druhé se dopustila před půl rokem, když postřelila otce a byla vyhnána z jeho blízkosti, jako byli vyhnáni Adama a Eva z ráje.

Dnes udělala třetí chybu, když si dovolila na chvíli polevit v pozornosti a usnout. Ačkoli...

Možná se provinila už jako dítě, když ho tajně pozorovala a zamilovala se do něj. Zamilovala se do Eldrika z Hawksmooru a o mnoho let později ho chránila před smrtí.

A on ji za to přišel zabít.

Vlastně se mu nemohla divit. Ani mu to nemohla mít za zlé. Na jeho místě by udělala to samé. Kdyby někdo zastřelil šípem její přítele, hledala by toho člověka tak dlouho, až by ho našla.

Cressida ale ještě nechtěla zemřít. Ne dnes a ne rukou tohoto muže. Měla jedinou možnost. Bude se mu muset pokusit utéct. Jestli se jí to nepodaří, bude mu muset lhát. Za žádnou cenu mu však nesmí prozradit, jak se doopravdy jmenuje a jak zní jméno jejího otce.

V každém případě bude dnes potřebovat velkou dávku štěstí. Jestliže se k ní osud postaví zády, potom má před sebou možná svoje poslední hodiny.

Zatímco na ni Eldrik z Hawksmooru nepřestával zírat, Cressida se v duchu modlila. Nebyla si však jistá, jestli už na modlitby není pozdě.

DRUHÁ KAPITOLA

Žena?

Lučištník je žena?

Nedokázal tomu uvěřit. Několik dlouhých měsíců, téměř rok, byl přesvědčen, že hledá muže. Ani na vteřinu ho nenapadlo, že má co do činění s mladou ženou.

Tohle nemůže být pravda. Musí se mu to jenom zdát. Jak by mohla být zabijákem žena, která vypadá takhle? Tak nádherně, křehce a nevinně, skoro jako anděl, jenž se právě snesl z nebe?

Kdyby ji potkal ve společnosti, myslel by si, že má před sebou stvoření, jež k němu sestoupilo z nebes, aby ho potěšilo svou nevinností a krásou. Žena ležící pod ním měla velmi světlé, skoro průhledné, křišťálově modré oči, dokonalou alabastrovou pleť se slabě nazlátlým odstínem a nádherně tvarované rty s tou nejzvláštější barvou, jakou kdy Eldrik viděl. Sytá červeň jejích rtů kontrastovala s její zářivou bledostí, křišťálovýma očima a záplavou světle blondatých, téměř bílých vlasů, jež měla na spáncích spletené do úzkých copánků a vzadu na temeni sepnuté, aby jí nepadaly do očí.

Eldrika nepřekvapila pouze její oslňující krása, ale i to, jak je útlá a drobná. V dlouhém plášti a s kapucí přes obličej působila vyšší a urostlejší. On však měl pod sebou ženu, kterou by dokázal zvednout jednou rukou a roztočit ji nad hlavou.

Je to vážně ona? Nespletl jsem se? Opravdu je lučištník žena?

Celou dobu hledal lučištníci?

Ne, nemohl tomu uvěřit.

A přesto...

Přesto si byl jistý, že tři jeho přátelé zemřeli její rukou. Důkazem byly šípy, jež trčely z jejího toulce, který spadl na zem i s jejím lukem, když ji Eldrik strhl ze stromu dolů na zem. Měly na sobě vyrytou stejnou značku. Vyrobila je stejná ruka.

Její ruka.

Lučištníci si šípy obvykle vyráběli sami. Jestliže dokázala zabíjet, hravě by svedla i tohle. Byla to její práce. Značky na šípech ji usvědčovaly.

Ten den, kdy zemřeli jeho přátelé, Eldrik přísahal, že ji najde a vykoná na ní spravedlnost. Přísahal, že se pomstí, i kdyby ji měl hledat celý život.

Až na to, že hledal muže. Ještě když ji držel za kotník netušil, s kým má co do činění.

Lučištník je žena, opakoval si v duchu pořád dokoła, zatímco se díval do jejích křišťálových očí. *Lučištník je žena. Žena...*

Na ten den před rokem, kdy se jeho a její cesty střetly poprvé, si pamatoval tak jasně, jako kdyby to bylo včera. Okamžiky, které se staly osudné jeho nejbližším druhům, si přehrával v hlavě znovu a znovu,

den po dni, týden po týdnu, zatímco hledal jejich vraha. V noci se mu o nich zdálo a po probuzení si je připomínal ve vší syrovosti, protože ho vzpomínky hnaly kupředu, když už ztrácel naději nebo umdléval únavou.

Eldrik a jeho přátelé Thomas, Michael a Philip byli rytíři krále Eduarda. V ten osudný den byli ještě s několika dalšími muži přepadeni ve svém táboře Eduardovými nepřáteli, nebo možná zrádci, což nakonec vyšlo nastejno.

Bojovali statečně a tvrdě. Když už se zdálo, že vítězství se přikloní na jejich stranu, přilétl odkudsi šíp a zabodl se do Thomasovi do zad zrovna v okamžiku, kdy se Thomas před Eldrika náhodou postavil. Projel žebry přímo do Thomasova srdce a Eldrikův přítel byl na místě mrtvý. Jenom chvíli nato proťal další šíp Eldrikovu paži. A vzápětí ho zranil druhý šíp. Oba prolétli měkkou tkání pod ramenem, jako když nůž projede máslem.

Další šíp proklál hrdlo Michaelovi, jenž se právě oháněl mečem vedle Eldrika. Meč vyklouzl Michaelovi z ruky, s řinčením dopadl na zem a Michael klesl na kolena, ve tváři výraz čiré hrůzy. Z rány na krku, kterou si držel prsty, tryskala v gejzírech krev.

Eldrik se s obličejem zkřiveným bolestí rozhlížel kolem sebe a snažil se najít lučištníka, který na něj a jeho přátele střílel, ale nikoho neviděl. Netušil, jestli je lukostřelec sám, nebo zda se jich v okolí schovává víc, a zavelel k ústupu.

Náhle přilétl další šíp, už pátý šíp, prosvištěl těsně kolem jeho ramene a zabodl se do země za ním. V tu

chvíli Eldrik zahlédl v koruně vzdáleného stromu postavu v tmavém oblečení a s lukem v ruce. Zvedl meč a chystal se ke stromu rozběhnout, když ho zadržel výkřik bolesti. Rozzuřený až do nepříčetnosti zařval. Jeho nohy chtěly běžet za lučištníkem, ale on je zastavil a poklekl k Philipovi, jenž se zhroutil na zem vedle mrtvých druhů, a držel svého přítele v náruči, dokud z něj život nevypřchal.

Nebylo v jeho silách Philipovi pomoci. Mohl ho jen konejšit v klíně a modlit se za jeho duši, stejně jako se modlil za duši Thomase a Michaela.

Když se znovu podíval na strom, lučištník byl pryč. Zmizel jako ranní mlha, kterou vysuší slunce.

Eldrik netušil, kdo to byl, neznal jeho jméno ani jeho úmysly, ale měl jeho šípy s vyřezanou značkou. Ten den přísahal, že vraha svých přátel najde a buď ho zabije v boji – pokud se jeho nepřítel bude bránit –, nebo ho spoutá a odveze ho do Londýna, kde bude společně s králem Eduardem přihlížet jeho popravě.

Trvalo mu skoro rok, než ho našel.

Dnes se mu to povedlo.

Nečekal ovšem, že vrahem bude žena. Natož tak krásná žena, jaká právě ležela pod ním.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Já se tě ptala jako první,“ odpověděla vzdorovitě.

„Jestli sis přišel pro to, co muži od žen chtějí a co si berou i bez svolení, varuju tě. Budu se bránit.“

„Jak?“ ušklíbl se Eldrik. „Střelíš po mně šípem? Tak jako před rokem?“

Křišťálově modré oči se jí zúžily. „Netuším, o čem mluvíš,“ zavrčela.

„Ale ano. Ty víš moc dobře, o čem mluvím. Střelila jsi po mně ze stromu a zabila jsi tři mé přátele.“

„Já?“ Kráska se zářivě blondatými vlasy zavrtěla hlavou. „V životě jsem po nikom nevystřelila. Musel sis mě s někým splést. A teď mě pusť.“

„Jak se jmenuješ?“ ignoroval Eldrik její žádost.

„Pusť mě. Ublížíš mi.“

„Věř mi, že zatím jsem velmi jemný. Moje trpělivost ovšem není nekonečná.“

„Ani moje ne.“

S těmi slovy krátce a ostře hvízdla, jako kdyby volala někoho na pomoc. Byl to starý trik, který měl rozptýlit protivníkovu pozornost. A to se také stalo.

Eldrik zvedl hlavu a rychle se rozhlédl kolem sebe, jestli se z lesíku za nimi nevynoří někdo z její družiny. V tu chvíli také bezděky povolil stisk jejích útlých zápěstí. Přesně na to jeho zajatkyň čekala.

Vyšklubla ruce z jeho sevření a dobře mířenou ranou ho pravačkou praštila do nosu.

Eldrik to nečekal, což byla hloupá chyba, která by se dala omluvit u dospívajícího chlapce, ale rozhodně ne u rytíře krále Eduarda. Prudká bolest ho na okamžik oslepila a on se oběma rukama chytil za krvácející nos.

Lučištnice toho bleskově využila. Proklouzla pod ním mrštně jako lasička a rozběhla se pryč.

„Stůj!“ zařval Eldrik a se stále krvácejícím nosem se prudce vymrštil směrem k ní – dostatečně včas, aby ji stihl popadnout za nohu.

A pak už jen viděl, jak sebou její tělo šklublo, ztratilo rovnováhu a lučištnice spadla na zem. Při pádu

se udeřila hlavou o kořen stromu tak nešťastně, že zůstala bezvládně ležet v mrákotách.

Nebo je to jen její další trik, kterým se ho pokouší oklamat? Jestli ano, má smůlu. Podruhé jí na to Eldrik neskočí.

Přitáhl si ji k sobě a otočil ji na záda. Měla zavřené oči a její obličej byl bílý jako mléko. Její hrud' se ani nepohnula. Ne, nezdálo se, že by něco předstírala.

Vypadala jako mrtvá.

„Ženo?“ stiskl Eldrik zlehka její rameno. „Slyšíš mě?“

Neodpověděla. Ani se nepohnula.

Je mrtvá? blesklo mu hlavou.

Takhle si její smrt nepředstavoval. Doufal, že z ní dostane jméno a nějaké další informace. Potřeboval vědět, pro koho pracuje. Kdo ji na rytířskou družinu krále Eduarda poslal a proč?

A až by získal své odpovědi, odvezl by ji do Londýna a díval by se, jak jí kat stíná tu její krásnou, ale proradnou hlavu mečem.

„Ženo,“ opakoval. „Vzbud' se.“

Stále se nehýbala. Na okamžik se mu však zdálo, jako kdyby jí zacukalo v jednom víčku. Položil jí ruku na hrud' mezi pevná ňadra a chvíli tiše čekal.

Dýchala. Velmi slabě, ale dýchala. Díkybohu byla jenom omráčená.

Díkybohu? Nesměl bys toho spíš litovat? Kdyby byla mrtvá, sice by ses nedozvěděl její jméno, ale měl bys svoji pomstu. Po roce hledání by ses konečně mohl posunout dál.

Tak jednoduché to však také nebylo, to si Eldrik